

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΘΗΡΙΟΚΥΝΗΓΩΝ

(ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ ROGER COUTNEY)

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ρότζερ Κάρντνι, ο διάσημος Άγγλος κυνηγός θηρίων της Αφρικανικής ζούγκλας, σ' ένα γεμάτο ενδιαφέρον άρθρον του, ποί δημοσίευσε τελευταία σε μία μεγάλη εφημερίδα του Λονδίνου, διηγείται μεταξύ πολλών περιπέριων πώς με τὸν ὕπνοισμὸν καθάρθηκε νὰ ἐξμερῶσθαι τὰ μικρὰ τῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα ἐπέπραττον στὰ χέρια του. Τὰ ἑνωρὰ τῆς ζούγκλας, ὅπως τὰ ὀνομάζει, διασκόδαζαν τὴν πληρῆ, σὴν μονοτονία μίαν ἀνεγκάρτην ἀπαίσθησιν ποὺ ἔκανε κατὰ τὴν ἀντικειμενικὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀπορίας, γιὰτὶ εἶχε ἀρρωστήσει. Ἄλλὰ ἄς ἀφήσουμε καλύτερα τὸν ἴδιον νὰ μᾶς διηγήθῃ τὶς ἐντυπώσεις του :

« Ἐμῆνα ἀρκετὸ καιρὸ, μᾶζυ μὲ τοὺς συντροφίους μου καταλυόμενος στὸ Ναϊρόμπι — γράφει ὁ Ρότζερ Κάρντνι — γιὰτὶ εἶχα ἀρρωστήσει κ' ἔπρεπε νὰ ξεκουρασθῶ. Γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν ἄνιά μου, κράτησα τοὺς σκύλους μᾶς λέλαγας, τὴν ὁποία εἶχαν σκοτώσει οἱ σύντροφοί μου. Σὰς βεβαίω, λοιπόν, ὅτι τὰ λεονταράκια εἶνε τὰ πῶ χαριτωμένα καὶ τὰ πῶ χαλαράκια ζῶα πῶ μισοῦ. Ἦν ἔχῃ κανεὶς στὸ σπῆι του. Τὰ δύο διὰ μου μάλιστα, ἦσαν ἀληθινὰ ἀξιολάτρινα. Ἦσαν παχυντά, ὀλοστροφίγγια, κ' ἔχῃσαν γαλανὰ μάτια. Ἦν πῶ μεγάλα τὸς χαρὰ ἦταν νὰ λείψουν ἀνάσκελα καὶ νὰ τοὺς τρίβω τὴν κοιλία τους. Τουργοῦσαν σὺν γάλας καὶ δάγκωναν παιχνιδιάρικα τὸ χέρι μου. Ἦσαν πάντοτε πρόθυμα γιὰ νὰ παλέψουν κ' ἔκαναν σωστὲς μάχες μὲ τὰ τρία κοουτάδια τῆς οὐκίλλας μου. Συνήθως τὰ λεονταράκια ἔκαναν τὴν ἀρχή, κ' ἦσαν ἄβηφεια πῶδ διασκεδαστὸν νὰ τὰ παρακολοῦθῃ κανεὶς στὸν ἄγωνα τους.

Μόλις ἓνα λεονταράκι ἔβλεπε κανεὶν ἀπὸ τὰ κοουτάδια νὰ κομμάτι ψιχια στὴ σιά, ξεκινῶσθε προσεχτικά. Σურτὰ σχεδόν, βήμα πρὸς βῆμα, προχωροῦσε μὲ τὸ βλέμμα καθρεπτομένο ἀπάνω στὸ θηριώδι του. Ἦν οὐρὰ του χτυποῦσε ἀνεπιτόμητα τὰ πλευρά του. Ἦν ἔβλεπε τὴν ἐλασιότη κίνησι ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο σκυλλί, ἄμεσως ἄλλαζε τακτικῶς, προστιοῦσαν τὸ ἀδιάρφορο, καὶ μόλις ἀντιλαμβανόταν ὅτι τὸ σκυλλί αἰξολοιούσθε νὰ κομμάτι, ἔταυρε πάλι τὴν ἐπιθετικὴ στάσι του. Ὦταν πλησίαζε ἀρκετὰ, ἀναμετροῦσε τὴν ἀπόστασι, μαζεύονταν, ἔκανε ἀνάμια ἓνα βῆμα, χμῶσθε καὶ τέλος ἔπρεπε ἀπόπημα, μ' ὄλο τὸ βάρος τοῦ σωματίου του, ἀπάνω στὸ θῆμα του. Τουρκομαρτυρῶν τὸ κοουτάδι, κλωνομιρῶζε, σπκωνόταν, κωρακωνόσθε, ξανσομαρτυρῶν, προσπαθοῦσε μ' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ περιτύλιξ τοῦ φίλου του, καὶ τρέχονταν, ἔρχονταν νὰ κρυφθῆι στὴ σκηνή μας.

Ἄλλὰ καὶ τὰ κοουτάδια ἐννοῦσαν νὰ ἐκδικηθοῦν. Ἐσθῆταν καρτερί κ' μὲ τὴν πρῶτὴ εὐκαιρία χμῶσσαν ἀπάνω στὰ λεονταράκια. Ἀυτὰ, καθὼς ἦσαν ὀλοστροφίγγια, κλωδορριμένα, κλωδοσσαν σὺν τόπια, ἐνδοουσιασμένα, γιὰτὶ τοὺς δινόταν ἡ ἀφορμή νὰ ξεναρξοῦσθε τὰ τρέλλα παιχνίδια τους. Καμμιά φορὰ ἡ ἀμφισχίσις αὐτῆς βαστοῦσαν ὄφρες δολοφῆρες κ' ὁ καταλυσιμὸς μᾶς ἀναστατωνόταν...

Κάποτε τὰ κληνηγετικά σκυλλία μᾶς σκότωσαν μὴ μαιμοῦ. Κατῶρθωσα νὰ σόσω τὸ νεογέννητο μορὸ της. Μὲ τὸ ὄλοκιο μορτάρι του καὶ ταίπισθις κόκκινα γεράκια του καὶ τὰ προεξέχοντα αυτὰ του, ἦταν ὅτι κωμικὸ μορεὶ νὰ φαντασθῆ κανεὶς. Ὦταν τὸ πῆρα στὴν ἀγκυλιά μου, γαντῶθηκε ἀπάνω μου καὶ τὸ κορμί του ἔτρεψε ἀπὸ ἀπερίγραπτο φόβο.

Μετὰξυ τῶν Ἐνδοουσιῶν σινιροῦσαν μᾶς ὑπῆρχαν καὶ δύο κοπέλλες. Τὴ στήγη πῶδ ἐπέστρεψα στὸν καταλυσιμὸ μὲ τὸ μικρὸ τῆς μαιμοῦς, ἡ δὴ νέες ἔτυχε νὰ λείψουν. Γιὰ νὰ γελῶσθε, βάλλαμε τὸ μαιμοῦδάκι ἀπάνω στὸ κρεβάτι τῆς μᾶς ἀπ' αὐτῆς. Ὦπως εἴχαμε ὑπολογίσει, μόλις τὸ κορίτσι ἐπέστρεψε, μπῆκε στὴ σκηνή του. Τὸ πειναμένο μορὸ, μόλις τὴν εἶδε, τὴν ὑποδέχθηκε μὲ ὄξυτατες φωνές. Μετὰ ἓνα λεπτό, ἡ νέα βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνή τῆς κατακόκκινη. Τὸ μαιμοῦδάκι εἶχε κρεμασθῆ ἀπάνω τῆς καὶ τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀγκυλασμένη. Ἦ ἔκφρασις τοῦ μικροῦ ζῶου ἦταν καταπληκτικῶς ἀνθρώπινη. Ἐμῆς νητάζαμε τὸ νέου

μὲ προσοχητὴ θλίψη καὶ αἰγὰ, σὺν νὰ νητερόμαστε γιὰ λογαριασμοῦ τῆς τῆς ἔπαυσι :

— Ποτὲ δὲν φανταζόμαστε ὅτι εἶσαι μὴ νέα τέτοια διαγωγῆ... Συγχρόνως, ἓνας ἀπὸ μᾶς τῆς ἔδωσε ἓνα μαιμερὸν γ-μάτο γάλα, γιὰ ν' ἀναλαθῆ τὴ διατροφή τοῦ μορῶ... Φυσικά, τὸ χορτάτο μᾶς ἦταν βαρὺ, ἀλλὰ ἡ κοπέλλα, σὺν ἔξυπνη πῶ ἦ-αν, δὲν ἔθῆμωσε. Μόνον γέλασε καὶ ὀνόμασε τὴ μαιμοῦ «Μπέμπι - Τόμ»...

Δὲν ἦσαν μόνον αὐτὰ τὰ μωρὰ μᾶς. Εἶχα κ' ἓνα μικρὸ ρινόκερω, τὸν ὀλοιο ὀνόμασα Ἰωνάθαν. Ἦταν ἓνα πλάσμα ἐπιθετικό, τὸ ὀλοιο ἐννοῦσθε νὰ χώνη τὴ μούρη του παντοῦ. Τὸ τρέφαμε μὲ γάλα καὶ βόσκη. Εἶχε συνήθειαν νὰ ἔρχεται σὲ τακτικῶς ὄφρες γιὰ τὸ γεῖμα του. Ἐμπαῖνε στὴ σκηνή μου τὴ στιγμῆ πῶ ἔτρωγα, ἀκουμποῦσε τὸ χοντρὸ κεφάλι μου ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ κωτάζε ὀλόγρηκα, γιὰ νὰ δῆ τί θὰ τὸν ταίξαμε. Μόλις ἔνοιασε ὅτι τὸ μοναδικὸ κρεμάτο τὸ ἄρχισε νὰ φη-τρῶνη ἀπάνω στὸ ρύγχος του, θέλησε νὰ κἀνῃ ἐπιθετικῶς κωμῆσι. Μὲ τὸν αἶθο, κωχρῶνιάρικω, τρόπο του, ὄσες φορὲς τὸ κατῶρθωσε, μὲ κωτουλοῦσε στὴν πλάτη. Ἐπαρε νὰ ἔχουμε τὸ νόυ μᾶς διαρκῶς, διὰν ὁ Ἰωνάθαν γύριζε ἐλευθέρως, γιὰτὶ κωνδινεσε κανεὶς ἀσφαλῶς νὰ μᾶς ρίξῃ κἄνω μὲ τὰ μούτρα. Οἰμοῦμα ἀκόμια καὶ γελῶ, ὅτι μὴ μῆρα ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ὑπῆρθε μω, ἔνῳ ἦταν σκωρῆς κ' ἔπλινε μερικὰ ἀσοφροσυχία μου, δέχθηκε ξαφνικά ἓνα γεροῦ κωτουῦμα στὰ ψωχὰ του ἀπὸ τὸν παχυντάριον Ἰωνάθαν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ νέος βρέθηκε μονομάς μὲ τὸ κεφάλι τὸν μέσα στὸν κῶδο, μὲ τὴν παχῆσι σα-σωνάδα τῆς σκῆρας. Τὸσο πῶδ φοροκωτῆθηκε ὁ ἰθαγενῆς ἀπὸ τὸ μα-σκαράλῆα του, ὄσθε φάνηκε κ' ὁ ἔλιος ὁ Ἰωνάθαν νὰ ἀντελήφθῃ ὅτι τὸ εἶχε παραξῆλῶσι, γιὰτὶ ἔσπευσε μ' ἀπομακρῶνθῆ, νὰ ξαπλωθῆ κἄ-τω καὶ νὰ προσοχητῆ πῶς κομῶταν.

Ὦσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, ὁ Ἰωνάθαν γινόταν πῶ ἀνευτόφορος, ὀλοιο ἀναγκαστήμασε νὰ τὸν στελιόμασι ἓν ἓνα ζωολογικὸ κῆπο, ἀπὸ-τω βρισκῆται ὄς σῆμερα.

Ἦ Ἄφρική εἶνε γεμιάτη ἀπὸ ἓνα εἶδος νηριτίσις, πῶδ μόλις ἀνη-κρῶσσαν ἀνθρώπω φεύγουν πανικόβλητες. Μία μῆρα κατῶρθωσα νὰ πάσω μᾶ ἀπ' αὐτῆς τῆς νηριτίσις. Τὸ ζῶο ἦταν μικρὸ ἀκόμια, κ' ὄμως μῶδ καταπῆλῶσθε τὰ χέρια μὲ τὰ σουβλερὰ δόντια του, ὄσθωτο μω-ρεσῶ νὰ τὸ δαμάσω. Ἦμῆρενε ὄλοσις πολὺ γόγηγῶκα καὶ λίγες μέρες μετὰ τὴ σὺλληψῆ του καθόταν ἀπάνω στὸ τραπέζι μου τὴν ὄρα πῶδ δε-πνῶσθε καὶ μ' ἀπόλαυσι ἔτρωγε ἓνα κομμάτι ὄμο κρέσις. Συχνὰ ἔπισης καθόταν ἀπάνω στὸν ὄμο μου καὶ ἔτσι μὲ συντόβησε τὸν σπῆι ἀπὸ μου. Κάθε τόσο σῆχανε τὸ κεφάλια του καὶ σὺν νὰ προκαλοῦσε τὸν κόσμο ὄλο, ξεφῶνιζε μὲ τὴν παρῆξην φωνή του : «Ρορρ - ἶτοκ - ἶτοκ ἔ Τὴ νηριτίσα αὐτὴ τὴν ὀνόμασα Ἐρῶκω - Τῆκω. Ὦταν ἔθῆμωε ἦταν κωμική. Τὰ μάτια τῆς κωκονίζαν, ἡ οὐρὰ τῆς φροῦτωνε, καθόταν ὄρθια στὰ πονιά τῆς πᾶ'ια καὶ μὲ τὰ μπροστῆνα τῆς ἔ-κανε ταξῶτατες κινήσεις, σὺν κανένας πηγιμάχος, ἔνῳ ξεφῶνιζε ἄγρη.

Προτὺ ἔβηκε ὁ Ἐρῶκω - Τῆκω στὸν καταλυσιμὸ μᾶς, εἶχαμε ἓνα σωρὸ ἐ-νοχλητικῶς ἀροῦσιμας, οἱ ὀλοιοι τῆ-γύριζαν ἀπάνω στὴ χορταρένια σκπῆ τῆς καλύτερας μου. Ὦ Ἐρῶκω ἀνέλαβε νὰ τοὺς ξεπαστρένη. Οἰμοῦμα πόσο τρέμαξα κάποιο κωκῶδι, διὰν, τὴν ὄ-ρα πῶδ προγεμιάτῆ, ἡ νηριτίσα ἔπεσε ἀπὸ τὴν ὄροφι ἀπάνω στὸ τραπέζι μ' ἀναποδογῶσις τὸ φηλιτζάνι μου. Στὰ δόντια τῆς κρατοῦσε ἓναν τεράσιω ποτικῶ. Πῆταχτικα μ' ἀφῆδα ἀπὸ τὴν κρεῖκα μου, ἔνῳ τὰ δύο ζῶα κατα-κλωδοσσαν, μλεγιμένα σὲ μὴ θανασίμη κῆλη. Ἄλλὰ ὁ Ἐρῶκω κρατοῦσε στερεὰ τὸν ἔχθρο ἀπὸ τὸ σῆκόμο καὶ δὲν ἄ-γρησε νὰ βγῆ κωητῆς. Τὸ πῶ νόστωμο ἦταν ὅτι τὴ στιγμῆ πῶδ ὁ Ἐρῶκω εἶδε τὸν ποτικῶ νὰ σπαράξῃ, ἀνίσχυρος πῆα ν' ἀμυνθῆ, ἀνακάθισσε ὄρθος καὶ ἄρχισε νὰ κινῆ τὰ μπροστῆνα τὸν πό-δια καὶ νὰ χορκορῶνῃ μ' ἀπόλαυσι, μπροστὰ στὸ θῆμα του, πῶ ἀφῆδαε ἀπὸ τοὺς τελευταῖους σπασίσις τῆς ἀ-γνοίας. Ὦ Ἐρῶκω ἦταν χορτάτος καὶ διὰν β-δαῖσθηκε διὸ τὸ ποτικῶς δὲν κινῶταν πῆα, τοῦ γύρισε περιφρονη-τικὰ τὴν πλάτη κ' ἀπομακρῶνθηκε.

Ὀ ἰθαγενῆς βρέθηκε ξαφνικά μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὸν κῶδο μὲ τὴ σκωπονάδα !...

Ο ΔΑΥ'Ι'Δ ΚΟΠΠΕΡΦΙΛΗΤ ΚΑΙ Ο ΝΤΙΚΕΝΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1346)

συγγραφέως δεν ήταν να διασκεδάη τόν κόσμο με τὰ μυθιστορήματα του, αλλα να αναμορφωση την κοινωνία. 'Ασεχαστή είχε μείνει στην 'Αγγλία ή περιφημή εκαταεία του κατά των λεγομένων «Φθίνων Σχολειων». 'Εκείνα τὰ χρόνια έβλεπε κανείς συχνά στις άγγλικες εφημερίδες διάφορες άγγλικές, φαινομενικώς άδωδες, για τή μορφωσι και τή οαιρωση των παιδιών με πολυ λίγα έξοδα... Αυτά ήσαν τὰ άπαισια εφθίνα Σχολεία. Κάτω λοιπόν απο αυτές τες δελεαστικες άγγελίες κρουνοτουσαν αληθινά έγκληματα. Φτωχά ορφανά, που να μωούσαν οι άγέροχοι κηδεμόνες τους, καθώς και νόθα παιδιά, που έπρεπε να ζουν μακριά απο την εγκληματική μητέρα τους ή τόν άσυλόλογο πατέρα τους, εστέλλοντο σ' αυτά τὰ άπαισια φθίνα σχολεία, όπου περινοσαν με μαρτυρική ζωή, που έμοιαζε με φοιητή κόλασι ! Περιτό είνε σ' αναφέρη κανείς ότι αυτά τὰ τραγικά παιδιά πέθαιναν πολυ γρήγορα απο τες πακουσιες και τὰ βασανιστρια που ύφισταντο απο τους δημίους - δασκάλους τους. Αυτό όμως άκριβώς τόν θάνατο τους ήθελαν οι γονεις τους ή οι κηδεμόνες τους, και γι' αυτό άκριβώς τὰ εμπιστευόντουσαν σ' αυτά τὰ εφθίνα Σχολεία....

'Ο Κάρολος Ντίκενς, με τόν παροιμιώδες θάρρος του, άπελάτισε αυτά τὰ φοικώδη έγκληματα, στο βιβλίο του που έχει τίτλο «Νικόλας Νικλεμπς και προεκάλει τοιοτοτρόπως την καταγραφή τους. 'Ο διάσημος συγγραφέας, που είχε δομησει την πένα και τή φτώχεια, δεν είχε ξεχάσει τί θα πει πόνος και είχε γίνει υπερασπιστής και προστάτης τών άτυχων και τραγικών παιδιών.

E. ΝΤΑΝΕΖΙ

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1370)

'Αλλοτε πάλι παρακολούθησα τόν θέαμα μιάς πάλης μεταξύ του Ρίσκου και μιάς έγκυας. 'Εκείνη την ήμέρα σάς βεβαίω ότι καταειχαριστήθηρα για την νίκη τής νυφίτας, μόλις είδα τόν άπαισιο και δηλητηριώδες έρπετό να ψοφά μερτοστά στα πόδια μου.

Φαντάζεται κανείς τή λύπη μου, όταν μιά μέρα ο Ρίσκου δεν φάνηκε την ώρα του δείπνου. Ούτε τον είδα πια από τότε. Πιθανόν να επέστρεψε στους άκοούς του, για να δημοσιόγηρη κι' αυτός μιά οικογένεια.

'Από δια τὰ μωρά τής ζούγκλας που φιλοξένησα, ή μαϊμοειδίσα μου ήσαν ή πιο διασκεδαστική. 'Ηταν τόσο χαϊδύρα και τρυφερή, ώστε δεν μπορούσε παρά να την αγαπήη κανείς. Κοιμόταν δια την ήμέρα σχεδόν και τή νύχτα άρχιζε τὰ παιγνίδια της. 'Η κοινοειδίσα μου ήταν τόν πεδών των άκροασιών της. 'Η εθανοσία της ήταν καταπληκτική. 'Ανιδωκατέβαινε, κρεμόταν απο την οσφά της, έκανε τοίματες και κατακωλούσε ως τόν έδαφος, για ν' αναφωρηθή πάλι ως την κορυφή. Κι' έντομεταξυ, φώναζε ακατάλυτα και τὰ όλοστροφύγγα μάτια της λαμπακοτούσαν απο χαρά. 'Η διασκεδασίς της ήταν να με ξενίση. Για να τόν κατορθώνη αυτό, όταν έβλεπε ότι δια τὰ παιγνίδια της περινοσαν άπαρηγόρητα, έπαινε μιά άκρη τής κοινοειδίσας και την τράνταζε μ' όλη τή δύναμή της, σε τέτοιο σημείο, που από στιγμή σε στιγμή περίμενα πως θα την γράφιμζε διάκληρη. Τότε την μάλλονα και την φοβόμην. 'Εκείνη όμως δεν τρώμαζε από τες άπειλές μου, μόνο ξεφώνιζε και χοροσπούδουσε μ' ένθουσιασμό, γιατί με είχε ξενίση.

Την αγαπούσα πραγματικά τή μικρή αυτή μαϊμόδ. 'Ηταν πολυ καθαρή και λεπτοειδή. Τρυφεράτα αποκλειστικώς με μπανάνες, πορτοκάλια και άλλα φρούτα. 'Όταν έφρασε ή ήμέρα τής αναχωρήσεώς μου για τὰ ένδοτερα τής χώρας, σ' ένα όρεινό μέρος, λυπηθήκα κατάκαρα, γιατί δεν μπορούσα να την πάρω μαζί μου. Γιατί τόν έβρος αυτό των πύθρων δεν άντέχει στα ψυχρά κλίματα κι' έτσι αναγκάστηκα να την άποχωρισθώ.

'Επεός απο τὰ ζωα, τὰ όποια άνάφερα, και άλλα πολλά άκόμη έγιναν σύντροφοι τής νομαδίας μου. Δεν θα ξεχάσω τή χάρη και την φτωριά, αλλά και την κοιταμάδα, που έχουν ή άνωλίστες. Τὰ ζωα αυτά, ενώ εξημερώνονται εύκολα, ποτέ, όπόσσο, δεν άρσπονούνται στον κόρφο τους. Μόλις μεγαλώσουν, με την πρώτη ευκαιρία, φεύγουν και επιστρέφουν στα λαγκάδια.

ROGER COURTNEY

ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1361)

παυχή ή τελευταία φάσις τής ερωτικής ιστορίας: τόν δράμα. Συνεννοήθηκε λοιπόν με τούς τρεις φίλους του και μιά μέρα ο Χάρη Ηράς έλαβε ένα άνόνομο γράμμα που τόν άπελάτισε, ότι ή γυναίκα του τόν άπαυτοσε με τόν Τρέκυ. Στην αρχή δεν τόν πίστεψε. 'Επειτα όμως θεσάσθηρε ότι δεν τού λέγαν ψέματα. Να, ή γυναίκα που είχε τόσο πολυ λατρεύει, τόν κορβίδευε. Και τότε κατάλαβε ότι ο έρωτας δεν είναι κακή περισώταρο απο τόν μήνα του μέλιτος και ότι οι σίχνοι κοροιδεύουν ο ένας τόν άλλον, γιατίν δεν θέλουν να παραδεχθούν την αλήθεια.

Θα φαντασθήτε ότι ο Χένρυ θέλησε να ξεκαθαρίση μαζί της τούς λογαριασμούς του ; 'Ε, λοιπόν κάνετε λάθος. 'Ο άτυχος Ηράς τὰ έβαλε με τόν έναντα του. 'Ανεγνωρισε ότι αυτός ήσαν ή αίτια που τόν πήρε ο Τρέκυ τόν γυναίκα του, γιατί τής είχε άπόλυτη εμπιστοσύνη. Και επειδή ήταν εύθις άνθρώπος, κανόνισε την ύπόθεσι... πνάζοντας τι μυαλά του στον αέρα : 'Ηταν ο μόνος που έφταγε γι' αυτό τόν ειδικού τής Μάργαρετ. Και θεσίωσε καλό να πληρώση τόν χρέος του.

Μά ο Σμιθ ήταν άπαρηγόριστος που είχε χάσει τόν σταχίμα γιατί δεν μπόρεσε να μάθη τόν μυαλό τής Μάργαρετ και γιατί μπλέχθηκε σε μια τόσο σκοτεινή ύπόθεσι. Και δεν σκεφθηκε καθόλου, ότι είχε χωριεί δυο άνθρώπους που μιά μέρα είχαν ένώσει εύτυχημενοι τα χερσά για να βαδίσουν καλύτερα στο δρόμο τής ζωής μη ξεφροντας, ότι υπάρχουν και άνθρώποι που μπορούσαν να ζήλευσον την ευτυχία τους.

MARK FOREST

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1353)

τόν 'Αθηνών. Τίποτα άπ' αυτην δεν σώθηκε. Τά άλλα, τὰ τρία σπίτια, σ' ένα άπ' αυτά ήσαν και τόν κατάστημα τής 'Εθνικής, που όνταν παλληκάρια δεν άφρασαν να προχωρήση ή φωτιά, φαντάσαν τώρα καταραμια.ισμένα, χτυπημένα, κατακαμμένα, στον παράθυρα, στη στέγη, απο την πυρκαϊά !

Οι κάτοικοι άρχισαν να κοιβαλουν απο τους δρόμους όσα πράγματα μπόρεσαν να μετακομίσουν. Τά άλλα, τὰ βασιά, τὰ είχαν αφήσει να κούβουν. Και πολλά απο τὰ μεταφωσθέντα όμως κάρπαν απο τες φλόγες και τες σάβες. Κι' όσα ιδεν κάρπαν, τὰ έκλεψε ο κόσμος !... Με τὰ άλλα καταθήκαν άπ' τὰ γύρω τὰ χωριά διάφοροι χωριάτες και τὰ φόνοσαν δια νύχτα, κλέβοντας τὰ λίγα πράγματα που κατορθωναν να σώσουν οι πυρκαϊές !...

Πρωτάρκουστο αυτό !...

Θα κόντευε πια μεσημέρι, όταν θυμήθηκα τὰ χρυσάρια, που μούδωσε ή Ντάντα - Σία να τής φυλάξω.

— Πάρε, τής λέω, Ντάντα, τὰ κοσμήματα !...

Τὰ βγάξω απο την τσέπη μου, και τί να ιδώ ;

'Ήσαν ή μασσέλες τής, τὰ ψεύτικα τής δόντια !...

Να ήσαν, τουλάχιστον, χρυσά !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΟΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

'Απόψε σ' αναζήτησα, μικρή μου, απόψε πάλι σ' αναζητώ με πολυ τρανή λαχτάρα άπ' τ' άλλα βράδια, στη νομαδίη την παγερή, τόν νοιάθο, σβίνα άγάλι, και πιο πιχτά μού φαίνονται τής νύχτας τὰ σκοτάδια.

'Η κάμαρά μου ή φτωχική μού φαίνεται ένας τοχος και κάποιο βράος όν βραχινά τόν στήθος μου πλακώνει, και φτάνει έντός μου δυνατός ένας μεγάλος ήχος, που σαν την θλίψη μου κι' αυτός όλο και μεγαλώνει.

Αυή την άχαρη βραδιά, θλιμένος σβίνω μόνος και καρτερεί με πολυ τρανή λαχτάρα άπ' τ' άλλα βράδια τόν κουρασμένο μου κορμί, που τόν λγαίνει ο πόνος, να βρη γλυκό ξεκούρασμα στα ερωτικά σου χάδια.

Κι' είσαι, άγάτη μου γλυκειά, ή μόνη συλλογή μου, γιατί τόν ξέρω, δε θάρθής μαζί μου να κόνεψης, και τόν δικό μου τόν κορμί, γλυκειά, μικρή ξανθή μου, με τόν άπαλό τόν χέρι σου ποτέ δεν θα χαϊδέψης.

M. KARAMPINHΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Θλιμμένες όμορφές, κι' όχι φωτόχαρες, περσάνον απο μέρος μου χηδές τόν δειλί, κορμιά φίλντισια, που τὰ τόννευσε κάποιου άρχαίου τεχνίτη ή σμίλη.

Καρνάτιδες παρθένες λές και μοιάζανε με σάρκα και ψυχή, μαυνομοιοστές, τραγουδιόμιμες κόρες, που τες έφεραν μέσα στο νού, 'Ομηρίες Μούσες.

Σάν Παναγιές μοιάζαν με την θλίψη τους, με άλλη θεωρία, θλιμμένα νεάτια, που νόμισα πως ήθθανε, στα μάτια μου άπ' την ακάνθηνη τού Γολγοθά τή στράτα.

Κι' ήταν τόν δειλιτό άσυννέφιαστο, κι' ή Παναγιές ήτανε κοντά μου. Οι κρύνε δεν γελοισαν ερωτικά μου κι' οι πόθοι φτερουγίζαν μακριά μου.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΗΣΙΟΣ